

Misionar djeluje na sve mjesto. Indiferentni prividno ostaju indiferentni. Zbilja neće biti velik broj klasičnih obraćenja, ali Božje sjeme palo je i u njihova srca. To će sjeme čekati zgodu da nikne i rodi plod.

Pa i krug u se zatvorenih, koji ne dolaze k misionaru, ne ostaje izvan upliva Misija. U župi nastaje dialog. Budi se interes za razgovor, zanimanje za duhovna pitanja. Taj krug nije takav, što nema nikakvog interesa za duhovno. Njega veže obzir, strah da ne izgubi penziju, tobožnje ekonomske koristi. Taj strah ga drži van javnog sudjelovanja kod Misija, ali ne i bez interesa za njih.

Možemo zaključiti: Misije su duhovni doživljaj, blagoslovljen i sretan doživljaj jedne župe.

Njih ne može zamijeniti ni kino ni televizija ni izlazak na ulice (što je sve dobra stvar). Na Misije se mogu primijeniti riječi sv. Pavla: »Jer je živa Božja riječ i djelotvorna i oštija od svakog mača... (Hebr. 4. 12.)

U njima govori Srce Kristovo preko svećenika svome stadu. Stoga opravdan je zaključak: Klasične Misije (naravno prilagodene današnjici) treba smatrati najuspješnijim sredstvom duhovnog preporoda jedne župe. Vazda nam ima biti na pameti izreka glasovitog francuskog filozofa de Moistra: »Narod je onoga, koji mu govori«.

JADRIJEVIĆ fra ANTE
Makarska

DRAGE USPOMENE SA LURDSKOG HODOČAŠĆA

Bilo nas je u grupi oko trideset. Vođa puta bio je dugogodišnji Marijin hodočasnik g. Gros. S nama je putovao bolesnik paraliziranih nogu plemeniti i dobri Ivo. Sam se prebacivao iz vlaka u vlak pomoću nosača.

Putujući kroz Italiju u naš je vagon ušla jedna gospođa sa svojim sinom. Mogao je imati 14 godina. Putovala je u Lurd.

— Sretna sam. Svake godine idemo Gospi u Lurd. Ili muž ili ja. Uvijek je uz nas jedno dijete. Idemo da se nadišemo zraka — posvećenoga dobrotom Bezgrešne i ogrijanoga ljubavlju Njezinoga Majčinskog Srca — tako nam je govorila.

To je obitelj velike vjere u Gospu. Takve bi naše obitelji morale biti u Hrvatskoj. Barem jedan puta u životu morao bi svaki član obitelji posjetiti lurdsku Gospu. Doći u školu vjere i životne mudrosti.

Srca su naša gorjela od čežnje da vidimo Lurd. Sve smo brojili: još dvije stanice, još jedna. I eto Lurd. Čežnja naših snova.

Cujemo hrvatski govor. Čekaju nas dobre studentice Jelena i Marija. One tamo studiraju. Prilazi nasmijani Savo: Ja Vas sve pozdravljam. Dobro došli. Gospa vas čeka. Dajte kofere. Ti su nas dobri prijatelji stalno pratili i bili nam na službu. Hvala im. Sve su činili s veseljem.

I eto nas pred Masabjelskom pećinom. Veseli smo. Sretni smo. Klekli. Poljubili zemlju poput Bernardice. Tihi šapat: Zdravo Marijo. Zdravo Majko. Suze radosti potekoše niz lice. Majka se nasmiješila. Sretna da smo došli. Poslušali smo njezinu želju. Hoću da mi narod dolazi ovamo u procesijama.

Pošli smo na izvor. Bistra voda teče kroz dvadeset cijevi. Narod pije. Tko rukom, tko čašom. Tko ima čašu, ne sprema je nego pruža hodočasnici. Sretan je da može poslužiti drugima. Marijina škola. Ona je službenica Gospodnja i svih nas — svoje djece.

Procesija sa Presvetim Sakramentom je svaki dan poslije podne. Bolesnika oko trista pedeset. Sve u kolicima poredani. Biskup nosi Isusa u Svetoj Hostiji, blagoslivlja svakoga bolesnika. Dotle se čuju potresni vapaji vjere u Isusovu dobrotu i moć: Gospodine, ako hoćeš možeš me ozdraviti. Na kraju se moli — Oče naš — za Crkvu koja pati.

Procesija sa svijećama svake večeri. Sva crkva gori u moru žarulja i reflektora. Preko trideset tisuća Marijine djece iz cijeloga svijeta. Svaki narod pjeva lurdskoj Gospi. Svi se glasovi slijevaju u himan ljubavi: Ave, Ave Maria. Orgulje slušamo u divnim varijantama pratnje. Svakom u ruci plamti svijeća. Veličanstvena povorka kupa se u moru svjetla. Sav je Lurd jedna zapaljena baklja. Rađa se novi život u dušama hodočasnika — Život Nevinnoga Jaganjca po Mariji, Majci svega svijeta.

Mi smo se Hrvati istakli po svojoj pjesmi. Jedna gospođa iz Kanade pristupi k nama: — Jeste li vi iz Hrvatske? — Jesmo. — Prepoznala sam vas po pjesmi. Da li bih mogla s vama. Tu je moj slijepi sin. I on je došao.

— Kako ne. Slobodno je, gospođo! — rekli smo.

I ona je vodila sina svojom majčinskom rukom. Znali su hrvatski. Došli su avionom iz Kanade. Pjevali su radosno s nama.

Na kraju smo se sakupili pred crkvom. Biskupi sa svećenicima na stubama. Tada je od svih zaorio himan Gospi: Kraljice zdravo i Vjerujem. Sve na latinskom. Svi znaju, svi pjevaju, svi vjeruju.

U crkvi Svetoga Pija X. Nova crkva pod brijegom sagrađena 1958. za proslavu stogodišnjice ukazanja Gospe u Lurdu. Velika je. Može primiti oko sto tisuća Marijine djece. Sva u armiranom betonu. Nema na ulazu ni u crkvi nijedne stepenice, da mogu lako voziti bolesnike na svetu misu.

Oltar je u sredini. Bila je koncelebracija četiriju biskupa. Propovijed na četiri jezika. Dijelili su Svetu Pričest četrdeset svećenika. Veličanstven prizor, neopisiva sreća.

Kod biskupa Théasa. Htjeli smo ga vidjeti, pozdraviti kao čuvara svetišta. Dočekao nas je raskriljenih ruku i blagoslovio: — Neka vas Gospa čuva i prati. Vas i hrvatski narod.

Gospa zove k sebi sve. I grješnike i pravednike. Zove sve na molitvu i pokoru. Tako isto i biskup sve hodočasnike Marijine vodi u Gospino svetište jednakom ljubavlju.

Iza prošloga rata g. 1946. došla je velika grupa Nijemaca u Lurd vlakom. Njih oko osam stotina. Šef lurdске stanice nije dozvolio njima da izađu iz vlaka.

— Ovo je francuska zemlja. Vama ovdje nema mjesta. Što ste radili iz nas za vrijeme rata. Vi ste naši neprijatelji.

To je saznao biskup i pojurio autom na stanicu.

— Vi imate krivo, gospodine šefe. Ti Nijemci nisu došli ni k vama ni k meni. Oni su došli k Nebeskoj Majci — Lurdskoj Gospi da čine pokoru. Gospa nas sve zove na pokoru.

Biskup je tada otvorio vagone i pozvao sve neka pođu Gospi. Ona ih čeka.

Došao sam u knjižaru lurdske Gospe. Blizu špilje. Unutra je svećenik koji prodaje. Pozdravim na francuskom i kažem: Želim kupiti knjigu Emil Zola i Alexis Carrel. Kupio bih više ali nemam dolara ni franaka. — Bio je tu jedan svećenik i čitao novine kod stola. Pristupi k meni i upita francuski: — Otkud ste vi, gospodine?

— Iz Jugoslavije, iz Hrvatske — odgovorim.

— Dobro. Vi možete izabrati knjige koje god želite. Ja ću sve platiti.

— Ne, hvala. To nije potrebno. Ja ću kupiti samo jednu knjigu, koliko imam novaca.

No on je sam izabirao knjige i stavljao na stol. To su: Emil Zola i Carrel, zatim tri knjige: Dokumentacije najnovijih lurdskih čudesa, zatim Život svete Bernardice. Isplatio je dvjesta franaka. I sto franaka mi turio u džep.

— Hvala vam lijepa na daru. To je preveliki dar. Molim vas, kako je vaše ime i vaša adresa? Ja ću vam pisati i zahvaliti.

— To nije potrebno — reče. — Mene pozna lurdska Gospa kao i vas. I to je dosta. Do viđenja.

Rastanak s Majkom pred Masabjelskom pećinom bio je u suzama. Pet sretnih dana. Svaki dan smo bili sretniji. Klečali smo i molili: — Čuvaj nas i brani. Čuvaj našu djecu. Čuvaj naše bolesnike. Otari suze tužnima, otvori oči nevjernima, svijetli nam u tamnoj noći, jačaj nas u burnim valovima života. Budi nam Majkom. Zbogom, Zbogom, Majko!

Naš je slijepi putnik iz Kanade prao oči svako jutro i svake večeri i govorio majci: — Ja ću progledati. Ja ću vidjeti tvoje drage oči. — Ostao je i dalje u Lurdu.

Na povratku smo se zaustavili u Marsseille. Odslužili smo svete mise kod Majke Božje Čuvarice. Njezin je kip na vrhu tornja. Osvijetljen je u noći i pokazuje mornarima put.

Vlak je kretao dalje u 14 sati. Stanovali smo po grupama u hotelima. Nas tri svećenika imali smo stan u Svećeničkom domu u Rue Girandea. Daleko taksijem pola sata. Upravo je subota oko podne. Vozimo se taksijem. No veliki promet i krećemo se korak po korak.

— Idemo pješke. Prije ćemo doći. Ovako ćemo zakasniti na vlak — reče najstariji među nama.

Mi sađemo. Idemo ulicama. Uspinjemo se. Pitamo jednoga svećenika za našu ulicu. On se nasmije: — Uzmite taksij. Imate vožnje pola sata. Vi ste zalutali.

Taksi smo napustili. Ali bez njega ništa. Čekamo na ulici gdje je natpis — taksi. Prolaze taksi — svi puni — nijedan ne dolazi po nas. Nervozni čekamo. Zakasnit ćemo na vlak. A zajednička karta. Opazim jedan auto koji nije taksi. U njemu samo jedan gospodin. Dajem rukom znak da dođe k nama. I doista on priđe. Otvori vrata: — Što želite? — upita francuski. — Mi smo zalutali. Čekamo taksi već dugo a nema ga. Vlak nam odlazi naskoro. Spasite nas, molimo i odvezite nas u Rue Girandeaup po stvari u naš stan.

— Dobro, sjedite. Spasit ću vas.

Bio je to dobri Francuz, po zanimanju trgovac. Pričao mi je, da je prije pet godina proputovao kroz Zagreb i Beograd za Grčku. Napokon zaustavi auto. Otvori vrata i pokaže: — Evo vaša ulica.

Bili smo sretni. Pitam: — Koliko smo dužni? Vi ste doista spasili nas.

— Ništa — odgovori on. I nastavi: — Prvi Spasitelj svijeta bio je Isus Krist, drugi Louis Pasteur, a treći sam ja za vas. Ja sam vas htio spasiti. Zbogom — zatvori vrata i odjuri.

U Padovi smo prespavali u hotelu Svetoga Ante kraj svečeve crkve. U svakoj sobi po dva svećenika. Naši su susjedi na protivnoj strani hodnika izgubili ključ od sobe. Tražili su po hodniku, po sobi, pred vratima. Ali ključa nigdje. Po noći su stavili pred vrata ormar, da ne bi došao tat. Drugo jutro su k nama donijeli stvari i rekli da su izgubili ključ. Nakon svete mise smo se vratili u hotel. Ja sam rekao: — Ja ću naći ključ. Sveti Ante će mi pomoći.

Oni su se čudili. — Pa to je nemoguće. Mi smo sinoć sve pretražili. — Otvorio sam vrata od sobe i od hodnika. Pogledam bolje, ključ se stisnuo pokraj vratiju u pukotini uz prag. Zavikao sam: — Evo ključa. — To je nemoguće. Ti nas varaš. — Našao ga Sv. Ante.

I vratar im je vratio novac, koji su položili za ključ.

Na grobu oca Leopolda Mandića. Vidjeli smo sobicu sa ispovjedaonicom, gdje je dane i noći ispovijedao i kupao duše u ljubavi Isusova Srca. Zapisali smo svoje želje i molbe velikom svecu Hrvat. Uvijek se osjećao Hrvat. Htio je umrijeti u Hrvatskoj. Stoga je za vrijeme rata otišao u Istru. Ali su ga silom odveli u Padovu u Italiju i rekli: — Mi bez vas ne možemo. — Vi ste naš ispovijednik.

U Padovi ga štiju jednako kao i svetoga Antu. Sigurno će doći do njegove kanonizacije radi tolikih čudesa. Dobili smo njegov Glasnik i mnogo spomen-sličica. Odlučili smo širiti njegovu dobrotu i svetost u Hrvatskoj.

Došli smo sretno svojim kućama. Dijelili smo sličice, dijelili lurdsku vodu. Propovijedali ljubav dobre Majke koja je progovorila u Lurdu i pozvala svijet na pokoru preko male Bernardice.

Još i danas zvuči pjesma u našim srcima — pjesma Marijine djece — Ave, Ave Maria — Zdravo, Zdravo Marijo. Rađa se nova želja da opet pođemo u Lurd.

Dr Nikola SERTIĆ, hodočasnik